

Sygn. akt I C 594/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Sylwia Piasecka

Protokolant sekretarz sądowy Grażyna Pałubicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 marca 2016 roku w Człuchowie

sprawy

z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. umarza w pozostałym zakresie,
3. zasądza od pozwanej A. K. na rzecz powoda (...) S.A. W. kwotę 167,00 zł (słownie: sto sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 594/15

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew przeciwko A. K. o zapłatę kwoty 298,55 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 17 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu – do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż strony łączyła umowa najmu, na podstawie której powód oddał pozwanej do używania daną powierzchnię użytkową, natomiast pozwana zobowiązana była do zapłaty umówionego czynszu wraz z dodatkowymi opłatami eksploatacyjnymi. Podkreślił, iż pozwana nie wywiązała się z ciążącego na niej zobowiązania i nie uiściła kwoty 298,55 zł wynikającej z faktury nr (...) wystawionej w związku z zawartą umową najmu. Pomimo prób ugodowego załatwienia sprawy, pozwana do dnia wniesienia powództwa nie zapłaciła żądanej kwoty.

W piśmie procesowym z dnia 29 października 2015 roku powód cofnął pozew bez zrzeczenia się roszczenia, w związku z dokonaniem przez pozwaną w dniu 15 października 2015 roku wpłaty na rzecz powoda kwoty 298,55 zł. W dalszym ciągu powód wnosił o zasądzenie odsetek ustawowych od należności głównej wynikającej z przedmiotowej faktury wyliczonych od dnia 17 czerwca 2015 roku do dnia 14 października 2015 roku w kwocie 7,92 zł.

Wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 30 listopada 2015 roku wydanym w sprawie VI Nc-e (...) przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Pozwana A. K. na rozprawie w dniu 9 marca 2016 roku potwierdziła, iż zawarła z powodem umowę najmu, na podstawie której zobowiązana była do zapłaty miesięcznego czynszu w wysokości 298,55 zł. Wskazała, że

wypowiedziała przedmiotową umowę, jednak powód nie zgodził się na skrócenie terminu wypowiedzenia i pozwana zobowiązana była do uiszczania czynszu przez cały okres wypowiedzenia umowy. Pozwana podkreśliła, iż już po wpłynięciu sprawy do Sądu, w październiku 2015 roku uiściła należność zaliczoną na poczet należności głównej dochodzonej niniejszym pozwem. Dodatkowo w styczniu 2016 roku pozwana zapłaciła na rzecz powoda kwotę 142,93 zł, która to należność wyczerpywała wszelkie roszczenia powoda względem pozwanej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z pozwaną A. K. umowę najmu lokalu usługowego położonego w C., na podstawie której pozwana zobowiązała się opłacać miesięcznie czynsz w wysokości 298,55 zł. Pozwana na poczet umowy wpłaciła również kaucję w wysokości 250,00 zł.

bezsporne

W związku z brakiem zapłaty należności wynikających z przedmiotowej umowy, powód pismem z dnia 15 września 2015 roku wezwał pozwaną do spłaty zadłużenia wynikającego z faktury nr (...) z dnia 2 czerwca 2015 roku w wysokości 298,55 zł tytułem należności głównej oraz w wysokości 5,95 zł tytułem odsetek, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

Pozwana nie uiściła należności w określonym terminie.

bezsporne, nadto dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 15/09/2015r. k. 10

Pozwana w dniu 15 października 2015 roku uiściła na rzecz powoda należność w kwocie 300,00 zł, przy czym kwota 298,55 zł została zaliczona na poczet spłaty należności wynikającej z faktury nr (...) z dnia 2 czerwca 2015 roku.

bezsporne, nadto dowód: potwierdzenie salda rozrachunków na dzień 31/10/2015r. k. 31, treść e-maila k. 32

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie stan faktyczny w zasadzie był bezsporny. Nie budził wątpliwości fakt, iż pozwana zawarła z powodem umowę o najem lokalu usługowego, na podstawie której pozwana zobowiązana była do uiszczania miesięcznego czynszu w wysokości 298,55 zł. Pozwana zakwestionowała jednak, aby wobec powoda zalegała jeszcze z jakąkolwiek należnością, wskazała bowiem, iż w październiku 2015 roku dokonała zapłaty na rzecz powoda kwoty 300,00 zł na poczet należności głównej dochodzonej niniejszym pozwem oraz dodatkowo w styczniu 2016 roku uiściła należność – w uzgodnieniu z pełnomocnikiem powoda – w wysokości 142,93 zł, która wyczerpywała wszelkie roszczenia powoda względem pozwanej.

Powód przyznał natomiast, iż – już po wniesieniu sprawy do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie – pozwana w dniu 15 października 2015 roku zapłaciła należność główną dochodzoną niniejszym pozwem i w tym zakresie cofnął powództwo. Dochodził jednak w dalszym ciągu odsetek ustawowych wyliczonych od należności głównej za okres od dnia 17 czerwca 2015 roku do 15 października 2015 roku tj. w kwocie 7,92 zł.

Zgodnie z treścią **art. 6 k.c.** ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że cytowany przepis jest w istocie normą decyzyjną w tym znaczeniu, że przesądza on w określonych sytuacjach o sposobie wyrokowania sądu w postaci oddalenia powództwa. Ciężar dowodu pozostaje bowiem w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradyktoryjności) w procesie, a po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Natomiast przepis **art. 232 k.p.c.** stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zatem Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96,

OSNC 1997/3/29), w szczególności gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników. Obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża bowiem strony.

W niniejszej sprawie powód dochodził kwoty 7,92 zł tytułem odsetek ustawowych od należności głównej wyliczonych od dnia 17 czerwca 2015 roku do dnia 14 października 2015 roku. Powództwo w tym zakresie – w ocenie Sądu – nie zasługuje jednak na uwzględnienie, albowiem powód nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia. Pozwana oświadczyła bowiem – na rozprawie w dniu 9 marca 2016 roku – iż kontaktowała się z kancelarią reprezentującą powoda i uregulowała całość zadłużenia wskazaną przez pełnomocnika powoda w styczniu 2016 roku, uzyskując jednocześnie informację, iż wobec powoda nie zalega już z żadną kwotą. Powód natomiast nie przedłożył żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń, z których wynikałoby, iż pozwana nie uiściła całości dochodzonych w niniejszym postępowaniu roszczeń.

W związku z powyższym Sąd oddalił powództwo w zakresie dochodzonej kwoty.

Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Natomiast w myśl art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew.

Z uwagi na fakt, iż powód cofnął pozew w zakresie należności głównej w kwocie 298,55 zł, na mocy art. 355 § 1 k.p.c. umorzono postępowanie w tym zakresie.

Zasadą jest – zgodnie z art. 203 § 2 k.p.c. – że w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia. Jednakże dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady, jeżeli powód wykaże, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia powództwa. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda. W rozumieniu przepisów o kosztach procesu (art. 98 k.p.c.) pozwanego należy uznać wówczas za stronę przegrywającą sprawę (porów. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku, II CZ 208/11, Legalis).

Z uwagi na fakt, iż w dniu 15 października 2015 roku, a więc już po wpłynięciu niniejszej sprawy do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie (vide: k. 2), pozwana w całości należność główną dochodzoną niniejszym pozwem (co wynika również z wyjaśnień pozwanej złożonych na rozprawie w dniu 9 marca 2016r. k. 33-33v), pozwaną należy uznać jako stronę przegrywającą sprawę.

Pozwana na rozprawie w dniu 9 marca 2016 roku złożyła wniosek o zwolnienie jej z kosztów sądowych wskazując, iż pracuje jako doradca klienta na umowę zlecenie i z tego tytułu otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 1.000,00 zł. Podkreśliła, iż całe wynagrodzenie przeznaczą na utrzymanie domu i rodziny, zwłaszcza syna, który studiuje.

Zgodnie z art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Podkreślić przy tym należy, że zastosowanie art. 102 k.p.c. powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego (sytuacji życiowej), przy czym okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1974 roku, II CZ 223/73, Legalis).

W niniejszej sprawie nie wystąpiły szczególne okoliczności uzasadniające odstąpienie od obciążenia pozwanej kosztami procesu, pozwana bowiem pracuje i ma stały dochód. W ocenie Sądu brak było zatem podstaw do zastosowania przepisu art. 102 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, o zasądzeniu od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu orzeczono na mocy art. 98 k.p.c., zaliczając do niezbędnych kosztów po stronie powoda następujące kwoty: opłatę sądową od pozwu w wysokości 30,00 zł, koszty zastępstwa procesowego – na mocy § 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015r. poz. 1800) w wysokości 120,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.